

KŐSZEGINÉ MELINDA

A RIGÓK GYEREKNEVELÉSÉRŐL

Ablakunk sarkában fészket rakott egy rigópár. Heteken át lestük, hogy mi történik, s próbáltunk tanulni kismadár testvéreinktől. Az alábbiakat figyeltük meg, s töprengtünk el ennek kapcsán saját életünkön.

Megdöbbenett az a bátorság, amellyel ezek a kicsi madarak meghozták azt az elhatározást, hogy az emberhez ilyen veszélyes közelségben építik meg otthonukat. Igaz, szélvédett, biztonságos helyet választottak. De nem riadtak meg az állandó mászkálástól, villanykapcsolgatástól, bámész tekintetektől.

Úgy látjuk ma nagyon nehéz a párválasztás, s főleg a végleges döntés meghozása. Hatalmas bizalom szükségeltetik hozzá Istenben, emberben. Tudomásul kell venni, hogy

sok veszély fenyegeti a családi létet, de ennek ellenére, mégis érdemes ezt az utat választani!

Az önfelelt szerelem időszakát a tojásrakás követte. Naponta szaporodott eggyel a fészkek lakóinak száma, s végül négy kis utód kiköltéséhez fogott hozzá a tojó. Kitartása, türelme, önfeláldozása példamutató volt. A kicsinyek kikelése után aktívan bekapcsolódott a rigópapa is. Hihetetlen leleményességgel, hajnaltól késő estig tartó munkával etették a gyerekeket. Számunkra érthetetlenül, igazságos pontossággal találták meg a tátogó csőrök között a soron következőt.

Azt gondoljuk, hogy a szülők aktív jelenléte a kisgyermekkorban az egyik legfontosabb hozomány, amit adhatunk. A másik, amelyet egy Bokor szülők fia mondott egyszer, amikor megkérdezték, hogy miért választotta ő is ezt a közösséget: kénytelen voltam elismerni, hogy édesapám és édesanyám napról napra jobban szeretik egymást.

Leginkább arra voltunk kíváncsiak, hogyan eresztik útjukra a kisrigókat a szülők. Hát nem sokat teketóriáztak! Ahogy nőttek az utódok egyre nehezebben fértek a fészkekbe. Lökdösődtek, taszigálódtak, folyton zavarták egymás köreit. Amikor a tollak is megerősödtek, kettő bátran átlendült a közeli orgonabokorra. Ők a következő napokban már nem is tértek vissza a fészkekbe. A másik kettő, főleg a negyedik, igen nehezen szánta rá magát a repülés bizonytalanságára. Szívet szorító volt látni féltelmét, amikor ellökte magát a fészkek pereméről, és két kis lábával két külön ágba kapaszkodva egyensúlyozott a magasban. A szülők pedig nem segítettek nekik! Se nem hívogatták őket a közeli ágról, se nem lökték ki őket a fészkekből. Magukra hagyták őket, hogy mindegyik meg-

hozza a saját döntését. De a kitollasodott fiókákat már nemigen etették. Néha hoztak nekik egy-egy falatot, de feltehetően az éhség is növelte a fiatalokban az önálló életre való elszántságot.

Az embergyerekek is nagyon különbözőek. Van, aki szeret megbújni a fészkek melegében, s van, aki nyakába veszi a világot, amikor még szinte fenekén a tojáshéj. A szülők többnyire mindegyiken kétségbe vannak esve. Noszogatnák az egyiket, s visszafognák a másikat. A lényeg valahol ott van, hogy a felnőtt gyereket nemigen etetem! Meg kell tanulnia vállalni az önálló életet örömeivel, veszélyeivel együtt!

A fészkek most elhagyatott. Néha látjuk a rigószülőket mind a négy gyerekkel ahogy a háztetőn vagy a diófán tárgyalják az eseményeket. De alapjában véve járja mindegyik a maga útját. S a szülők készülnek az újabb fészkek kijaköltésére.

Szerető Istenünk! Adj nekünk megértő szívet, hogy különböző természetű és életfelfogású gyerekeinket egyaránt elfogadjuk! Adj nekünk bölcsességet, hogy mindegyiknek azt nyújthassuk, amire éppen akkor és ott szüksége van! Adj nekünk örömben mindig megújuló szívet, hogy ne keseredjünk meg az önvádban, ha gyerekeink kanyargós utakat választanak az életben, add, hogy bizzunk bennük és keressük mindegyikben a szépet és a jót! S végül adj nekünk békességes, szerelmes öregséget, ahol egymás kezét fogva állunk készen arra, hogy adjunk a mieinknek abból, amit Te egy életen át nekünk ajándékoztál!

•••••

SARLÓS IMRE

HALÁSZ ATYÁRA EMLÉKEZÜNK

Bandi bácsi ifjúkorom példaképe. Ő nevelt engem a keresztény életre. Bandi bácsi 1915. október 19-én született. Tanulmányai befejeztével 1939. június 29-én Péter-Pál napján szentelték pappá Vácon. Őt helyen volt káplán: Beregen, Lajosmizsén, Kecskeméten, Cegléden, majd a Váci Székesegyházban lett karkáplán.

1951-ben kapta meg a péceli plébániát. Az ő idejében lett festve az oltár mögött lévő Szűzanya freskó, ekkor lett építve a kápolna, melynek megépítésében mi fiatalok boldogan segítettünk. Az 50-es évek derekán épült a lourdesi barlang is. Ő csináltatta meg a templom fűtését is, először szénnel, majd gázzal.

Pályafutása alatt 62 évig volt pap, ebből 32 évig volt plébános Pécelen, majd kényszernyugdíjazták. Azt valotta, és úgy is cselekedett, hogy a templomért minden lehetségest meg kell tenni, mert az az egyházé, a híveké. Nagyon szép élet folyt Pécelen, sokan vettek részt az egyházközség életében.

Mindig talált magánál szegényebbeket, akiknek mindig tudott adni. Szerény egyéniségével példát adott a fiataloknak - köztük nekem és barátaimnak - a szép lelki élet terén. A felnőttek is elismeréssel tekintettek rá. Az iskolai hittanórák befejeztével minden hétfőn este 6-8-ig volt a kápolnában a hittanóra, ahol minden minket érintő témában eligazítást kaptunk, hogy a Jóistennek jobban tudjunk szolgálni.

A mai fiatalok sajnos már kevés olyan idős atyával találkozhatnak, akik tudnak a kamaszok nyelvén is beszélni. Példát adott a folytonos önképzésre azzal, ahogy Ő a prédikációira és a hittanóráira készült, valamint a buzgóságra és az imádságra szánt idő odaadására.

Bandi bácsi olyan volt számunkra, mint a régi, nemes óbor: minél idősebb lett, annál tisztábban adta a krisztusi papság ízét, zamatát, harmóniáját. Ő még kispap korában megtanulta, hogy nem ő dönt sorsa felett. Sok elesett ember bízta magát és gondjait a Jóisten szeretetére - az ő útmutatása szerint. Olyan plébániai életet alakított ki, melynek híre sokfelé eljutott. Kitűnő szervező volt. Vonzó papi egyéniségével sokakat állított Isten útjára. A későbbi papi generációk több tagja kezdte pályafutását mellette.

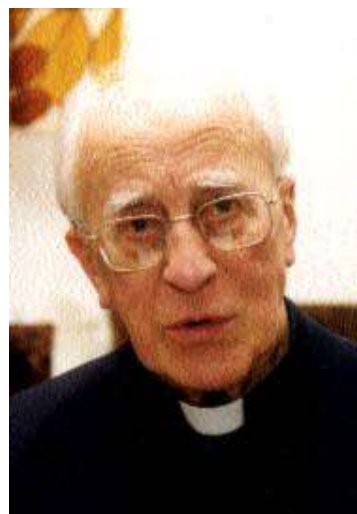
1983-ban politikai okokból Szadára helyezték, mint nyugdíjas kiséítő lelkész. Ott tartotta 1989-ben aranymiséjét, majd 1999-ben a gyémántmiséjét. Ott is folytatta az aktív keresztény életet és annak továbbadását. Nagyon sok beteget látogatott meg a budapesti kórházakban, akik megkapták tőle a bűnbánat, a szentáldozás és a szent kenet szentségeit. 1985-ben indította el a később országos méretűvé nőtt katolikus alkoholistentő szolgálatot. Eleinte magánházaknál működtek, majd 1986-tól a máriabesnyői lelkigyakorlatos házban talált otthonra ez a kezdeményezés. Itt munkatársainak Halász atya át tudta adni a nemes és roppant nehéz szolgálat folytatását.

Mindezen érdemeinek elismeréseként Keszthelyi Ferenc váci püspök úrtól kitüntetését kapott. 1997. augusztus 25-én Göncz Árpádtól a Köztársasági Elnöki Arany Emlékérem kitüntetését kapta. A péceli elismerést 2000. október 22-én, névnapjához közeledve kapta, amikor díszpolgárrá avatták. 2001. október 7-én halt meg. A jó harcot megharcolta. Bízvást készen várta az örök élet koronáját és megfáradt teste az igazak feltámadását.

Pécel 2010.

KAISER JÓZSEF

ELSŐ LELKIGYAKORLATOM...

1998 februárjában találkoztam a Katolikus Alkoholistentő Szolgálat vezetőjével Halász Endre atyával, Bandi bácsival. Rákosfalván tartott lelkinapot. Akkor még gyakorló alkoholistaként! Bandi bácsi felhívta a figyelmemet a Máriabesnyői lelkigyakorlatokra és meg is hívott. Május elején el is indultam, kíváncsiság és félelem volt az

útitársam. Nem tudom, hogy mitől féltem jobban az ismeretlentől, vagy attól az időtől, amit ott töltök alkohol nélkül! Az induláshoz szükségem volt segítségre, bátorításra akkor még csak egy ilyen ismeretem, az alkoholt! Így megittam 2X3 deci vörösbort. A megérkezésemkor nem tudtam, hogy hová kellett menni. Láttam más leszállót is, köztük volt egy kisebb csoport, akikhez oda mentem és útbaigazítást kértem tőlük. Kiderült, hogy ők is a lelkigyakorlatra jöttek, 3-4 férfi és egy fiatal lány aki, mint kiderült a segítőjük és kísérőjük volt Győrből! Ez a lány azt mondta menjek velük és el is indult be a faluba. Kora délután elég meleg volt és mint kiderült a program később kezdődött. Erre fel meghívott, hogy igyunk meg egy üdítőt és játszunk billiárdot. Később felmentünk a lelkigyakorlatos házba. Ott a regisztráció után egy alagsori közös hálóba mentem és lepakoltam. Senkit nem ismertem azok közül, akik ott voltak, de pillanatok alatt sikerült beszélgetésbe kerülni a társaimmal. Olyan nyíltsággal és szeretettel fordult mindenki egymás felé, hogy ez teljesen szokatlan és zavarba ejtő volt, de hamar megszoktam és én is megnyíltem!

Az első program a mise volt. Én katolikusnak vagyok keresztelve, de körülbelül ennyi kapcsolatom volt az egyházzal. Mindig hittem Istenben. Mivel távoli és titokzatos volt, azt gondoltam, hogy nekem nincs kapcsolatom vele. Sőt féltem, hogy lesz és hátrítottam mindenféle vallási és egyházi programot és találkozást. A misén is furcsán éreztem magam, mert úgy éreztem, hogy nem tudok megfelelni a követelményeknek. Akkor úgy gondoltam vannak elvárások a részvétellel kapcsolatban és a lelkiismeretem sem volt a legjobb állapotban. Vacsora után előadás volt, már nem emlékszem miről volt szó benne, a Biblia tanításain keresztül igyekeztek nekünk segíteni. Késő este bemutatkozó kör volt az utolsó program. Itt mindenki elmondta magáról azt, amit fontosnak tartott. Olyan zavarba hozóan őszinték és nyíltak voltak, hogy engem teljesen meghatott! Amikor rám került a sor